

ویژگی‌های منتظران واقعی امام مهدی عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرِحَةُ الشَّرِيفِ از دیدگاه ائمه معصومین عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

فاطمه‌تی لایو عبدالقادر^۱

چکیده

مهدویت از مفاهیم ریشه‌دار اسلام به ویژه مذهب شیعه اثنی‌عشری است. مقاله حاضر ویژگی‌های منتظران واقعی امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرِحَةُ الشَّرِيفِ را از دیدگاه آیات و روایات ائمه معصومین عَلَيْهِمُ السَّلَامُ را به روش تحلیلی-توصیفی بررسی می‌کند. یافته‌ها نشان می‌دهد که مؤمنان و منتظران واقعی در درون غیبت امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرِحَةُ الشَّرِيفِ باید آگاه به ویژگی‌های دوران غیبت و کیفیت انتظار باشند و خود را ملزم به انجام وظایف و تکالیف آن بدانند. منتظریومن قواعد و ویژگی‌های خاصی دارد. اگر منتظران با وظایف خود آشنا نباشند و به آن عمل نکنند انتظار ظاهری آنها نتیجه‌ای ندارد. از ویژگی‌های یک منتظر واقعی می‌توان به معرفت و شناخت نسبت به حضرت، تمسک به ریسمان ولایت، تهذیب نفس و احساس حضور، ایجاد سنتیت با حضرت، ارتباط به وسیله دعا و نیایش اشاره کرد. عدم آشنایی و عمل به وظایف در دوران انتظار از سوی مسلمانان باعث می‌شود همچنان امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرِحَةُ الشَّرِيفِ تنها بماند و غیتش طولانی شود.

وازگان کلیدی: امام مهدی عَلَيْهِ السَّلَامُ فَرِحَةُ الشَّرِيفِ، انتظار، ظهرور، منتظران واقعی.

۱. مقدمه

با دقیقت در روایات ائمه معصومین عَلَيْهِمُ السَّلَامُ مشخص می‌شود که در فرهنگ اهل بیت عَلَيْهِمُ السَّلَامُ انتظار فراتراز یک حالت روانی محض بوده است و خود را در عمل کرد مؤمنان نشان می‌دهد. بنابراین، به صراحت می‌توان گفت که انتظار، یک عمل است و فرد منتظر باید عامل به ویژگی‌های منتظر باشد.

۱. دانش‌پژوه کارشناسی کلام اسلامی، مجتمع آموزش عالی بنت‌الهی، جامعه المصطفی عَلَيْهِ السَّلَامُ العالمیه، نیجریه.

منتظر بودن، قواعد و ویژگی‌های خاصی دارد که منتظران باید خود را موظف به عمل به آن قواعد کنند. اگر منتظران با وظایف خود آشنا نباشند و به آن عمل نکنند انتظار ظاهربی آنان نتیجه‌ای نخواهد داشت. همان‌طورکه در محرم سال ۶۰ شیعیان از نظر تعداد زیاد بودند، ولی از نظر اعتقاد راسخ به امام زمان خود تعداد اندکی بودند و فقط ۷۲ نفر از مسلمانان و مؤمنان واقعی توانستند به وظیفه خود عمل کنند که نتیجه آن، حادثه خونین کربلا و شهادت امام حسین علیهم السلام بود. در دوران غیبت امام زمان فریضه علیه السلام هم اگر مسلمانان به وظایف خود در دوران انتظار آشنا نباشند و به آن عمل نکنند همچنان امام زمان فریضه علیه السلام بی‌یاور خواهد ماند. با توجه به اهمیت آشنایی مسلمانان با وظایف خود در دوران غیبت امام زمان فریضه علیه السلام در پژوهش حاضر ویژگی‌های منتظران بررسی می‌شود.

۲. مفهوم انتظار

انتظار در لغت به معنی چشم به راه بودن و نوعی امید به آینده و نگران بودن است و در اصطلاح حالتی روحی و نفسانی است که موجب آمادگی برای آنچه انتظارش را می‌کشند، است. (معین، ۱۳۷۱) مفهوم انتظار کیفیتی روحی است که سبب پیدایش حالت آمادگی است برای آنچه انتظار می‌رود و در مقابل آن یأس و نامیدی است (موسوی اصفهانی، ۱۳۷۴/۲، ۲۱۸). انتظار در اصطلاح، کلامی برگرفته از روایات و همان چشم داشتن به وعده الهی است که همراه با سعی و تلاش در آماده کردن روح و جسم خود و جامعه برای روزی است که طلوع خورشید عالم تاب حضرت مهدی فاطح الشعیل گشایش را در همه شئون زندگی بشر پدید آورد (گل محمدی آرمان، ۱۳۸۳، ص ۲۴۱).

۳. مفهوم منتظر

منتظر در لغت به معنی درنگ کننده، چشم دارنده و در اصطلاح کسی است که درنگ می‌کند، چشم می‌دارد، انتظار می‌کشد و چشم داشت دارد. (لغتنامه دهخدا، ذیل واژه منتظر) در فرهنگ مهدویت، منتظر به انسانی گفته می‌شود که با تمام وجود در انتظار آمدن آخرین حجت الهی است (سلیمانی، ۱۳۸۸، ص ۴۱۷).

۴. ویژگی‌های منتظران واقعی

منتظر واقعی امام زمان علیهم السلام کسی است که تمام افعال، گفتار و سخن‌انش حکایت از انتظار داشته باشد و مانند کسی است که انتظار مهمانی را می‌کشد و همه چیز را فراهم می‌کند. برای مثال خانه را نظافت می‌کند و خودش هم لباس مرتباً پوشید تا باورود مهمان به بهترین نحو از او پذیرایی کند و انتظار امام مهدی علیه السلام هم بدین صورت باید باشد؛ یعنی منتظر لحظه‌به‌لحظه باید در انتظار باشد به‌گونه‌ای که هر لحظه خبر ظهور حضرت علیهم السلام به گوشش رسد، آماده باشد.

۴-۱. معرفت و شناخت به امام زمان علیهم السلام

معرفت امام زمان علیهم السلام جایگاه و اهمیت ویژه‌ای در آموزه‌های اسلامی دارد و در سخنان پیامبر گرامی اسلام علیه السلام و امامان معصوم علیهم السلام تأکید فراوانی به آن شده است. در روایتی که به صورت متواتر و از طریق شیعه و اهل سنت از پیامبر اعظم علیه السلام نقل شده است نشناختن امام زمان علیهم السلام و معرفت نداشتن نسبت به او با مردم در عصر جاهلیت و عصر کفر و شرک برابر است. در این روایت آمده است: «هر کس بمیرد و امام زمانش را نشناشد به مرگ جاهلی از دنیا رفته است» (کلینی، ۳۷۶/۱، ۱۴۲۸؛ نعمانی، ۱۴۳۲، ص ۱۳۰)؛ مجلسی، ۱۴۰۳، ۳۶۸/۸. براساس این حدیث شریف، شناخت امام هر عصر، شرط اسلام است و اگر کسی بدون شناخت امام بمیرد گویا از اسلام بهره‌ای نبرده است. در حدیث دیگری امام باقر علیه السلام می‌فرماید: «هر کس در حالی که امامی نداشته باشد، بمیرد، مردنش مردن جاهلیت است و هر آنکه در حال شناختن امامش بمیرد، پیش افتادن یا تأخیر این امر [دولت آل محمد] (ع) او را زیان نرساند و هر کس بمیرد در حالی که امامش را شناخته همچون کسی است که در خیمه قائم (ع) [با آن حضرت باشد]» (کلینی، ۳۷۱/۱، ۱۴۲۸). در روایت دیگری حارث بن مغیره از امام صادق علیه السلام چنین نقل می‌کند: «به ابو عبد الله [امام صادق] علیه السلام عرض کرد: آیا رسول خدا علیه السلام فرمود: کسی که بمیرد و امامش را نشناشد به مرگ جاهلی از دنیا رفته است؟ فرمود: آری. گفتم جاهلیت کامل یا جاهلیتی که امامش را نشناست. فرمود: جاهلیت کفر و نفاق و گمراهی» (کلینی، ۱۴۲۸، ۱۳۷۷).

۲-۴. تمسک به ریسمان ولایت اهل بیت علیهم السلام

یکی دیگر از ویزگی‌های منتظران واقعی هم در زمان غیبت و هم در زمان ظهور آن حضرت تمسک جستن به ریسمان ولایت اهل بیت علیهم السلام است؛ زیرا که آنان بر انسان‌ها هم ولایت تکوینی دارند و هم ولایت تشريعی و اساس دین مبین اسلام بر ولایت استوار است. امام صادق علیه السلام در این باره می‌فرماید: «طوبی لشیعتنا المتمسکین بحبلنا فی غیبه قائمنا؛ خوش به حال شیعیان ما! آنانکه در زمان غیبت قائم ما به ریسمان ولایت ما تمسک می‌جویند» (صدق، ۱۳۹۵، ۵/۲). بنابراین از ویزگی‌های شیعیان و منتظران واقعی آن حضرت آن است که در دوران غیبت امام مهدی عجّل اللہ تعالیٰ فی ریجّه الشریف با ایشان ارتباط معنوی داشته باشند و به ریسمان ولایت تمسک جویند.

۳-۴. انتظار فرج

یکی دیگر از ویزگی‌های منتظران در عصر غیبت، انتظار فرج است و خود انتظار فرج، فرج است و مقصود از انتظار فرج در اینجا همان انتظار حقیقی است که ریشه در معرفت به حقانیت خداوند متعال، عدالت و ایمان دارد و آثارش نیز در عمل نمایان می‌شود. انتظار فرج به معنای نشستن و دست روی دست گذاشتن نیست بلکه آماده شدنی سازنده است. انتظار در فرهنگ اسلامی به ویژه مذهب شیعه جزء زنده‌ترین آموزه‌های الهی است که به انسان، آینده برتر و حیات متعالی تری را نوید می‌دهد. از سوی دیگر مسئله انتظار ظهور امام مهدی عجّل اللہ تعالیٰ فی ریجّه الشریف یکی از مسائل پرمغزو معنادار و از مضامین عالی در مجموعه تفکرات شیعه است و این امید که در دل یک انسان منتظر به وجود می‌آید به برکت ایمان و اعتقاد راستین به وجود منجی و امید به ظهور او و بسیار ارزشمند است. ثقه‌الاسلام کلینی در کتاب الكافی روایت می‌کند: «روزی مردی بر حضرت ابو جعفر امام باقر علیه السلام وارد شد و صفحه‌ای در دست داشت. حضرت باقر علیه السلام به او فرمود: این نوشه مناظره کننده‌ای است که پرسش دارد از دینی که عمل در آن مورد قبول است. آن مرد عرض کرد: رحمت خداوند بر تو باد همین را خواسته‌ام، پس حضرت ابو جعفر باقر علیه السلام فرمود: گواهی دادن به اینکه خدا یکی است و هیچ شریکی برای او وجود ندارد و اینکه محمد، بنده و رسول اوست و اینکه اقرار کنی به آنچه از سوی خداوند آمده است و ولایت ما خاندان و بیزاری از

دشمنان ما و تسلیم به امر ما و پرهیزکاری و فروتنی و انتظار قائم ما که ما را دولتی است که هر وقت خداوند بخواهد آن را خواهد آورد» (صدقو، ۱۳۹۵/۲/۳۷۷).

در روایت دیگر شیخ صدقو در کتاب *کمال الدین از عبدالعظیم حسنی* روایت می‌کند: «روزی بر آقایم محمدبن علی بن موسی بن جعفرین محمدبن علی بن الحسین بن ابی طالب علیهم السلام وارد شدم و می‌خواستم که درباره حضرت قائم فریض الشیعیک از آن حضرت سؤال کنم که آیا همان مهدی فریض الشیعیک است یا غیر او. پس خود آن حضرت آغاز سخن کرد و به من فرمود: «ای ابوالقاسم! به درستی که قائم از ماست و اوست مهدی که واجب است در [زمان] غیبت انتظار کشیده شود و در [زمان] ظهورش اطاعت گردد و او سومین [امام] از فرزندان من است» (صدقو، ۱۳۹۵/۲/۲۸۷). این روایات و بسیاری روایات دیگر همگی بر لزوم انتظار حضرت قائم در دوران غیبت دلالت می‌کند. از دلایلی که انتظار فرج از وظایف اصلی منتظران واقعی است و از فضیلت بسیاری برخوردار است می‌توان گفت:

- انتظار حلقه اتصال شیعه با امام معصوم علیهم السلام: از آنجا که ولایت و امامت رکن اساسی مكتب تشیع است و اعتقاد به ضرورت وجود حجت خدا و امام معصوم علیهم السلام در هر عصر و زمان از مهمترین نقاط تمایز این مكتب از سایر مكتب‌های است. از دیدگاه شیعه، پذیرش ولایت معصومین علیهم السلام و به طور کلی تسلیم در برابر امام فریض الشیعیک و حجت عصر، سرآمد همه فضیلت‌ها و شرط اساسی قبولی همه اعمال عبادی است. البته انتظار به همان مفهوم درست آن یعنی، امید به ظهور و قیام عدالت‌گستر دوازدهمین امام معصوم از خاندان پیامبر اکرم علیهم السلام. او که در حال حاضر حجت خدا، واسطه فیض الهی، زنده و شاهد و ناظر اعمال شیعیان خود و فریادرس آنها در گرفتاری‌ها و ناملایمات است.

- انتظار، معیار ارزش انسان‌ها: آرزوها و آمال انسان‌ها معیار خوبی برای سنجش میزان رشد، کمال و تعالی آنهاست تا آنجا که برخی می‌گویند: «بگو چه آرزویی داری تا بگوییم کیستی». آرزوهای بلند، متعالی و ارزشمند حکایت از کمال روح و رشد شخصیت انسان‌ها و بلندای همت آنها می‌کند. آرزوهای خرد، حقیر و بی‌ارزش، نشان از بی‌همتی و رشد نیافتگی افراد دارد (شفیعی سروستانی،

٤-٤. تهذیب نفس و احساس حضور در برابر امام عَلِيُّهِ الْشَّفِیْعِ الْمُسْتَقْبَلِ

یکی دیگر از بایستگی‌های انتظار، نمود این باور در رفتار و سلوک شخصی و اجتماعی انسان منتظر است؛ زیرا احیای ارزش‌های الهی و آراستگی جامعه منتظر به فضایل انسانی، هدف اصلی در بحث انتظار است. از این‌رو نمی‌توان منتظر ظهور بود، اما در عمل دغدغه اهداف ظهور را نداشت؛ زیرا مأموریت اصلی امام مهدی عَلِيُّهِ الْشَّفِیْعِ الْمُسْتَقْبَلِ حاکمیت‌بخشی اسلام در جهان و اجرای عدالت در جامعه است. بنابراین، الگوپذیری عملی از روش حضرت در عصر انتظار، شرط چنین انتظاری است. در روایتی از امام صادق عَلِیُّهِ الْشَّفِیْعِ نقل شده است که می‌فرماید: «هر کس شادمان می‌گردد از اینکه از یاران حضرت مهدی عَلِيُّهِ الْشَّفِیْعِ باشد باید منتظر باشد و به پرهیزکاری و اخلاق نیکو رفتار نماید و منتظر واقعی است» (نعمانی، ۱۴۳۲، ص ۲۰۰).

براساس این حدیث، سلوک منتظرانه و الگوپذیری عملی و اخلاقی از امام عصر عَلِيُّهِ الْشَّفِیْعِ در دوران انتظار تنها راه قرارگرفتن در صفات یاران امام مهدی عَلِيُّهِ الْشَّفِیْعِ است. امام باقر عَلِیُّهِ الْشَّفِیْعِ ذیل آیه شریفه: «یا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» (آل عمران: ۲۰۰) می‌فرماید: «اصبروا على اداء الفرائض و صابروا عدوكم و رابطوا امامكم المنتظر؛ در انجام دادن واجبات دینی، مقاوم و استوار و در مقابل دشمنانتان محکم و باصلاحت باشید و با امام خود که در انتظار او نشسته‌اید پیوند معنوی ایجاد نمایید» (نعمانی، ۱۴۳۲، ص ۲۸۴؛ صمدی، ۱۳۸۸). شاید بتوان گفت مهمترین وظیفه که منتظران را در اوج خود نگه می‌دارد احساس حضور است. بدین معنا که شخص منتظر از طرفی می‌داند که تمام اعمال و رفتار او در دید و منظر امام زمان عَلِيُّهِ الْشَّفِیْعِ است و از سوی دیگر خداوند به او از عقل و معرفت و قلم آن قدر عطا کرده است که غیبت برای او به منزله مشاهده است. از این‌رو در چنین

شرایطی احساس حضور در زمان غیبت به او دست می‌دهد. امام سجاد علیه السلام می‌فرماید: «یا آبا خالد انَّ اهْلَ زَمَانِ غَيْبَتِهِ الْقَائِلُونَ بِامَّاتِهِ الْمُنْتَظَرُونَ لِظَهُورِهِ أَفْضَلَ اهْلَ كُلِّ زَمَانٍ لِإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى أَعْطَاهُمْ مِنَ الْعُقُولِ وَالْأَفْهَامِ وَالْمَعْرِفَةِ مَا صَارَتْ بِهِ الْغَيْبَةُ عِنْدَهُمْ بِمِنْزِلَةِ الْمُشَاهَدَةِ» (طبرسی، ۳۱۸/۲، ۱۴۰۳). امام در این حدیث می‌فرماید منظرین ظهور و قاتلان به امامت آن حضرت، برترین اهل هر زمانی هستند و دلیل آن را اختصاص یافتن عقل و فهم و معرفت ویژه از سوی خداوند متعال به آنها می‌دانند به گونه‌ای که این سطح از تعقل و معرفت که به آنان داده می‌شود، باعث می‌شود مسئله غیبت نزد آنان مثل حالت حضور باشد. بنابراین، احساس حضور از طرف منظرین نسبت به حضرت وجود دارد و آنان به گونه‌ای زندگی می‌کنند که انگار امام زمان علیه السلام را می‌بینند. با چنین احساسی است که از هیچ وظیفه‌ای در قبال آن حضرت فروگذار نیستند. بنابراین در ادامه روایت امام سجاد علیه السلام آنان را مجاهدین پیشاپیش رسول خدا علیه السلام، اهل اخلاص واقعی و شیعیان صادق معرفی می‌کند (موسی، ۱۳۹۶).

۵-۴. دوست داشتن حضرت و محبت به ایشان

دوست داشتن امام عصر علیه السلام و محبت به ایشان از اصلی ترین ویژگی‌های منظران واقعی حضرتشان است؛ زیرا ایشان جزء همان قربی است که خداوند در سوره شوری آیه ۲۳ بر دوست داشتن آنها تأکید کرده است. قرآن کریم در این آیه که به آیه مودت مشهور است پیامبر علیه السلام را مخاطب می‌کند و می‌فرماید: «قُلْ لَا أَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوْدَدَةِ فِي الْقُرْبَىٰ؛ بَغْوَوْهُ مَنْ ازْشَمَّا اجْرِ رسَالَتَ جَزَائِنَ نَخْواهُمْ كَهْ مُوَدَّتْ وَمَحْبَّتْ مَرَا در حق خویشاوندان منظور دارید». بنابر نظر مشهور نزدیک به اجماع در شیعه، منظور از ذوی القربی، امام معصوم علیه السلام است (نجفی جواہری، ۱۳۶۲، ۱۶/۸۶-۸۷). در حقیقت این دوستی‌ها موجب ارتباط روحی و معنوی است که راه سیر به سوی خدار افراد می‌کند و سلوک انسان را در جهت اراده حق شکل می‌دهد. خداوند متعال در آیه دیگری می‌فرماید: «قُلْ مَا أَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَخَذِّلِي رَبِّهِ سَبِيلًا؛ بَغْوَوْهُ مَنْ ازْشَمَّا مَزْدَ رسَالَتَ نَمِيَ خَواهُمْ، اجْرِ مِنْ هَمِينَ بَسْ كَهْ هَرَكَه بَخَواهُدْ (از پی من) راهی به سوی خدای خود پیش گیرد» (فرقان: ۵۷).

با محبت امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ است که زمینه‌های اطلاعات ازو فراهم می‌آید و با اطاعت از اوست که راه کمال انسان هموار می‌شود. با توجه به این مطالب معلوم می‌شود که دوستی و محبت اساس و پایه دین بلکه مساوی دین است. امام صادق عَلَيْهِ السَّلَامُ می‌فرماید: «هل الدين إلا الحب؛ آیا دین، چیزی جز دوستی است؟» (عیاشی، ۱۳۸۰/۱، ۱۶۸). امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ فرموده است: «هریک از شما باید به آنچه که او را به مقام محبت و دوستی مانندیک می‌کند، عمل کند» (طبرسی، ۱۴۰۳، ۵۹۹/۲). ازین‌رو اگر عبادتی یا عملی مستحبی یا دعا و زیارتی خاص بتواند مقدمه‌ای برای ایجاد محبت بیشتر به امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ باشد، انجام‌دادن آن، وظیفه خواهد بود و به فرمان صریح آن بزرگوار برعهده شیعیان قرار گرفته است. بنابراین، اگر انسان به تکالیف شرعی خود عمل کند و به وظایفی که از سوی ائمه برای شیعیان در دوره ظهور توصیه شده است، عمل کند از دوستداران واقعی آن حضرت خواهد بود. راه‌های دوستی با امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ عبارتند از: کسب معرفت و شناخت نسبت به امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ، مأیوس نشدن در دوره غیبت، دعا کردن برای امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ به ویژه دعا برای تعجیل فرج آن حضرت، تلاش برای فراهم کردن زمینه ظهور، تهذیب نفس و تقوا پیشگی و پرهیز از گناه و دعا برای سلامتی امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ. برخی علماء نزدیک به هشتاد وظیفه برای منتظران ذکر کرده‌اند (مؤسسه تحقیقاتی امام عصر عَلَيْهِ السَّلَامُ، ۱۳۹۷).

۴-۶. ایجاد ساختیت با حضرت ولی عصر عَلَيْهِ السَّلَامُ

منتظرکسی است که تلاش می‌کند روزبه روز به لحاظ روحی، فکری و عملی خود را بیش از پیش شبیه مولای خود کند و این راهی ندارد جز تقویت ایمان، تقاو، فضایل اخلاقی و دوری از گناه. بلاشک و بدون تردید این مهم یک شبه تحقق نمی‌یابد مگر اینکه با توکل به خدا و توسل به خود حضرت به طور تدریجی و مستمر در این راه و مسیر قدم برداشت. ایجاد ساختیت با امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ از طریق تقویت ایمان، تقاو، فضایل اخلاقی و درجات معنوی، حاصل می‌شود و تنها در این صورت است که می‌توان ادعای محبت به آن حضرت را داشت. در صورتی که انسان رفتارش براساس میل امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ باشد شعله محبت او در دلش زبانه خواهد کشید و عشق آن حضرت او را به فریاد خواهد آورد و

دوری اش را براو سخت و ناگوار خواهد کرد. طبیعی است که هر قدر سنخیت با ولی عصر عَلَيْهِ السَّلَامُ بیشتر باشد محبت آن حضرت به انسان بیشتر خواهد شد و محبت انسان نیز به آن حضرت افزون تر خواهد شد. بنابراین، منتظر واقعی باید سعی کند که تمام وظایف دینی و احکام الهی را انجام دهد (مستشاری، ۱۳۸۵).

۷-۴. زمینه‌سازی ظهور با امر به معروف و نهی از منکر

تلاش برای آماده کردن محیط و جامعه برای ظهور امام زمان عَلَيْهِ السَّلَامُ از راه امر به معروف و نهی از منکر و در یک کلام اصلاح طلبی از دیگر ویژگی های منتظران واقعی امام عصر عَلَيْهِ السَّلَامُ است. سیره رسول گرامی اسلام و همه معصومین بر امر به معروف و نهی از منکر بوده است و از بدودوران کودکی تا واپسین لحظات حیات آن را پاس داشته‌اند. بنابراین، یکی از اوصاف بارز یاران حجت، امر به معروف و نهی از منکر است. امام صادق عَلَيْهِ السَّلَامُ در تفسیر آیه ۴۱ سوره حج: «الذين ان مكناهم فى الارض اقاموا الصلاه و آتوا الزكاه و امروا بالمعروف و نهوا عن المنكر و الله عاقبه الامور» می‌فرمایند: برای آل محمد عَلَيْهِ السَّلَامُ، مهدی عَلَيْهِ السَّلَامُ و اصحاب او خداوند متعال مشارق و مغارب زمین را به تصرف آنها درآورد و دین را آشکار سازد و خداوند متعال به وسیله او و یارانش بدعت‌ها و باطل را ازین می‌برد چنان‌که سفیهان حق را میرانده باشند تا جایی که اثرب از ظلم دیده نشود و امر به معروف و نهی از منکر خواهد نمود و عاقبت کارها به دست خدادست (قمی، ۱۴۰۴، ۲/۸۸).

امر به معروف موجب تحقیر و ضعف کفار می‌شود. امیر المؤمنین علی عَلَيْهِ السَّلَامُ در حکمت ۳۱ نهج البلاغه می‌فرماید: «پس هر که امر بمعروف (کار شایسته) کند مؤمنین را همراهی کرده و ایشان را توانا گرداند، و هر که نهی از منکر (ناپسندیده) نماید بینی منافقین و دو روها را بخاک مالید» و این درست همان هدفی است که دولت کریمه مهدوی به دنبال آن است و منتظران حضرتش همواره آن را از خداوند متعال می‌خواهند: «اللَّهُمَّ إِنَّا نَرْغِبُ إِلَيْكَ فِي دَوْلَةٍ كَرِيمَةٍ تُعِزُّ بِهَا الْإِسْلَامُ وَ أَهْلُهُ وَ تُنْدِلُ بِهَا النِّفَاقَ وَ أَهْلَهُ» (کلینی، ۱۴۲۸، ۳/۴۲۲).

منتظران واقعی علاوه بر این دعا باید اقدام عملی درجهت

تحقیق این هدف بزرگ و آرمانی انجام دهنند و با امر به معروف و نهی از منکر موجب تقویت و عزت مؤمنین و تضعیف و ذلت کفار و منافقین شوند (آیینه‌چی، ۲۰۱۹).

۴-۸. ارتباط با حضرت ازراه دعا و زیارت

یکی از اموری که شیعیان باید با توجه به عملکرد ائمه اطهار علیهم السلام در زندگی خود بدان توجه کنند دعاها و زیارت‌نامه‌هایی است که از ایشان به یادگار مانده است. از ویژگی‌های منتظرین واقعی حضرت، ارتباط و توجه با آن امام حاضر غیب از طریق ادعیه و زیارات وارد است. ادعیه‌ای که هر فردی در هر مکانی و موضعی که با حضور قلب و اخلاص کامل بخواند و به مضامین عالی آن توجه کند مورد عنایت حضرت مهدی عجیل اللہ تعالیٰ قرار می‌گیرد. از سوی دیگر دعا بهترین وسیله ارتباط انسان با خدای خویش ناشی از شناخت انسان از عجز خویش و اظهار کرنش در برابر آفریدگار است. انسان مؤمن امید خود را از غیر خدا قطع می‌کند و دست نیاز به سوی خدای بی‌نیاز دراز می‌کند و رفع مشکلات خویش را تنها از او می‌خواهد. در ابظنه با موضوع امام زمان عجیل اللہ تعالیٰ دعاها و زیارت‌های مخصوصی وارد شده است.

۴-۸-۱. دعای ندب

مرحوم علامه مجلسی در بحث‌الانوار دعای شریف ندبہ را لذیلین طاووس از بعضی از اصحاب نقل می‌کند و می‌گوید: «محمد بن علی بن ابی قرہ می‌گوید: دعای ندبہ از کتاب محمد بن حسین بن سفیان بزوفری برای من نقل شد و گفته شده که آن دعا برای صاحب‌الزمان عجیل اللہ تعالیٰ است و مستحب است در اعیاد چهارگانه یعنی، جمعه، عید فطر، قربان، غدیر خوانده شود». (ابن طاووس، ۱۳۶۷، ص ۵۱۴؛ مجلسی،

(۱۴۰۳/۲۲/۲۶۲)

۴-۸-۲. دعای عهد

امام صادق علیهم السلام فرمود: «کسی که چهل بامداد خدای را با دعای عهد بخواند از یاوران قائم ما خواهد بود و اگر پیش از ظهر آن حضرت بمیرد خداوند او را از قبر بیرون می‌آورد». (مجلسی، ۱۴۰۳، ۹۴/۴۱)

۵. نتیجه‌گیری

منتظریومن، قواعد ویژگی‌های خاصی دارد که منتظران باید خود را موظف به عمل به آن قواعد کنند. اگر منتظران با وظایف خود آشنا نباشند و به آن عمل نکنند انتظار ظاهری آنها نتیجه‌ای نخواهد داشت. از مهمترین ویژگی‌های منتظران واقعی در روایات معمومین عليهم السلام معرفت و شناخت به امام زمان عليه السلام، تمسک به ریسمان ولایت اهل بیت عليهم السلام، انتظار فرج، تهذیب نفس و اصلاح فردی و احساس حضور در برابر امام است. اینکه شخص منتظر آگاه باشد تمام اعمال و رفتار او در دید و منظر امام زمان عليه السلام است و در چنین شرایطی احساس حضور در زمان غیبت به او دست می‌دهد. دوست‌داشتن حضرت و محبت به ایشان و ایجاد ساخته با حضرت ولی عصر عليه السلام زمینه‌سازی ظهور با امر به معروف و نهی از منکر و ارتباط با حضرت از راه دعا و زیارت از دیگران ویژگی‌های منتظران واقعی است.

فهرست منابع

- * قرآن کریم (۱۳۱۰). مترجم: الهی قمشه‌ای، مهدی. قم: نشر فاطمه الزهرا عليها السلام.
- * نهج البلاغه (بی‌تا). تدوین: شریف الرضی، محمد بن حسین. مترجم: فیض الاسلام اصفهانی، علی نقی. تهران؛ مؤسسه چاپ و نشر تأثیفات فیض الإسلام.
- ۱. ابن طلاوس، علی بن موسی (۱۳۶۷). *إقبال الأعمال* (چاپ دوم). تهران: دارالكتب الاسلامية.
- ۲. آینه‌چی، عباس (۲۰۱۹). *انتظار و قلمرو امریبه معروف و نهی از منکر*. پایگاه خبری تحلیلی پژوهشکده امریبه معروف و نهی از منکر. تاریخ مشاهده در سایت: ۱۰: ۲۰۲۱۰۰: ۰۵۰۲۱۶.
- ۳. <http://fmaroof.ir/1398/02/01/%D8%A7%D9%86%D8%AA%D8%B8%D8%A7%D8%B1>
www.hawzah.net
- ۴. سلیمان، خدامراد (۱۳۸۸). *فرهنگ نامه مهدویت*. تهران: بنیاد فرهنگی مهدی موعود عليه السلام، مرکز تخصصی مهدویت.
- ۵. شفیعی سروستانی، ابراهیم (۱۳۸۰). *شیعه، انتظار، وظایف منتظران. ماهنامه موعود*, ۳، ۲۸-۳۴، ۴۹.
- ۶. صدقوق، محمدعلی (۱۳۹۵). *كمال الدين و تمام النعمة*. محقق و مصحح: غفاری، علی اکبر. تهران: اسلامیه.
- ۷. صمدی، قنبرعلی (۱۳۸۸). *آموزه انتظار و زمینه‌سازی ظهور. فصلنامه مشرق موعود*, ۳، ۱۱۷-۱۱۶.
- ۸. طبرسی، احمدبن علی (۱۴۰۳). *الاحتجاج. مشهد: نشر المرتضی*.
- ۹. عیاشی، محمدبن مسعود (۱۳۸۰). *تفسیر عیاشی*. تهران: مکتبه العلمیه الاسلامیه.
- ۱۰. قمی، علی بن ابراهیم (۱۴۰۴). *تفسیر قمی*. قم: دارالكتاب.
- ۱۱. کلینی، محمدبن بعقوب (۱۴۲۸). *أصول کافی*. لبنان: منشورات الفجر.
- ۱۲. گل محمدی آرمان، فریده (۱۳۸۳). *رسالت جهانی حضرت مهدی عليه السلام*. قم: دارالنشراسلام.
- ۱۳. مجلسی، محمدباقر (۱۴۰۳). *بحار الانوار*. بیروت: داراحیاء تراث العربی.

۱۴. مستشاری، علیرضا (۱۳۸۵). ملاقات با امام عصر. ماهنامه پرسمان. ۵۰، ۲۸-۲۶.
۱۵. معین، محمد (۱۳۷۱). فرهنگ فارسی معین. تهران: انتشارات امیرکبیر.
۱۶. مؤسسه تحقیقاتی امام عصر عَزَّوَجَلَّ (۱۳۹۷). راه‌های دوستی با امام زمان عَزَّوَجَلَّ. <http://noo.rs/LzqQ>
۱۷. موسوی اصفهانی، محمدتقی (۱۳۷۴). مکیال المکارم. مترجم: حائز قزوینی، محمدحسن. تهران: انتشارات بدر.
۱۸. موسوی، سیدعلی (۱۳۹۶). اخلاق منتظر در غیبت امام زمان عَزَّوَجَلَّ. نشریه پژوهش‌های اخلاقی، ۱(۸)، ۱۸۱-۱۹۸.
۱۹. نجفی جواهري، محمدحسن (۱۳۶۲). جواهر الكلام في شرح شرائع الإسلام. بيروت: دار إحياء التراث العربي.
۲۰. نعمانی، ابی عبدالله (۱۴۳۲). الغیبه. تحقیق: حسون کریم، فارس. بیروت: دارالجوادین.